

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟ (σύνταξη λέξεων)

Τρόπος οργάνωσης μίας γλώσσας, ο τρόπος που συνδέονται οι λέξεις μίας γλώσσας, προκειμένου να παραχθούν λογικές προτάσεις.

Απαρέμφατο

ἐγὼ βούλομαι θανεῖν. ουσιαστικό

2 1 3

Είναι ουσιαστικό, άρα μπορεί να είναι Υποκείμενο/ Αντικείμενο ρήματος.

Είναι και ρήμα, άρα μπορεί να έχει Υποκείμενο/ Αντικείμενο.

Ἐγὼ βούλομαι θανεῖν.

Αντικείμενο ρήματος.

Ἐγὼ βούλομαι σὲ θανεῖν.

Ὁ Κῦρος βούλεται ἀναχωρεῖν.

Ὁ Κῦρος βούλεται τοὺς Ἀθηναίους ἀναχωρεῖν.

Σε περίπτωση ετεροπροσωπίας, το Υποκείμενο του Απαρεμφάτου θα είναι σε Αιτιατική.

ὁ Σωκράτης ὁμολόγει φιλόσοφος εἶναι καὶ διδάσκειν ἀνθρώπους φιλοσοφίαν.

Εἰδικό, Τελικό.

Εἰδικό: «ὅτι». Δίπλα σε ρήματα: λεκτικά, αισθητικά, γνωστικά, μαθήσεως, μνήμης, (αν)αγγελίας.

Ἄρνηση: οὐ.

Μία μικρολεπτομέρεια: υπάρχουν κάποια ρήματα με αρνητικό νόημα (ἀρνοῦμαι, ἀπιστῶ, ἀμφισβητῶ, δυσπιστῶ) + Εἰδικό Απαρέμφατο, αλλά με ἄρνηση «μὴ», την οποία ΔΕΝ πρέπει να μεταφράσουμε.

Ἄμφισβητῶ τὸν Κύρον μὴ λέγειν ταῦτα.

Ἄπιστῶ τὸν βασιλέα μὴ πράξει ταῦτα.

Τελικό: «να», δίπλα σε ρήματα: βουλευτικά (βούλομαι, ἐφίεμαι), κελευστικά (ζητῶ, κελεύω, ἰκετεύω), δυνητικά (δύναμαι), αποπειρατικά (πειρῶμαι, γλίχομαι), αποφάσεως, κωλυτικά (κωλύω), «αξία» (αξίζω, ἄξιος εἰμί), «πρέπει» (δεῖ), ικανότητα, συνήθεια (εἶωθα), ἀμέλεια, κίνδυνο, ἐναρξῆ.

Πέφυκα, ἐῶ, ὀκνῶ, εἶργω, ἐρῶ

ἐρῶ πράττειν ταῦτα

ΙΔΙΟΡΡΥΘΜΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ

Εξαρτώνται από ρήματα:

ἔμνυμι, ἐλπίζω, ἀπειλῶ

ἐπαγγέλλομαι, ὑπισχνοῦμαι, προσδοκῶ,

ὑποδέχομαι, προσδέχομαι, ἀναδέχομαι

ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΝΩΝΥΜΑ ΤΟΥΣ

Μπαίνουν μόνο σε μέλλοντα, παίρνουν ἀρνηση μή.

Προσδοκῶ γενήσεσθαι εἰρήνην.

Ἐγὼ ἐλπίζω τῶν δικαίων τεύξεσθαι.